

Arrest

nr. 146 526 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarse nationaliteit te zijn, op 18 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOBERT loco advocaat P. STAELENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u een Rohingya zijn die afkomstig is uit Satkania, te Arakan in Myanmar. Toen u één jaar oud was, zou uw vader vermoord zijn door het boeddhistische leger. Uw moeder zou samen met u gevlucht zijn naar Bangladesh. U zou achtereenvolgens in de vluchtelingenkampen van Damdamia, Duafalong en Naypara hebben verbleven. U zou tot de leeftijd van dertien of veertien jaar in Nayapara kamp hebben verbleven. Uw moeder zou gehuwd zijn met een Bengaal. Uw stiefvader zou u niet goed hebben behandeld. Daarop zou u weggelopen zijn van huis. U leerde een Bengaalse man kennen met name (K.U.). U zou bij hem thuis hebben gewerkt. In 2013 zou (K.U.) een dispuut hebben gekregen met de 'chairmen'. De 'chairmen' zou op de hoogte geweest zijn van uw achtergrond en dreigde u ermee u aan te geven bij de politie. U zou een tijd ondergedoken hebben bij de zus van (K.U.). De politie zou u komen zoeken zijn. U zou opnieuw bij (K.U.) gaan wonen zijn. De politie zou de zoon van (K.U.) hebben opgepakt. Daarna zou (K.U.) uw vertrek uit Bangladesh hebben geregeld. U

zou op 25 augustus 2013 Bangladesh hebben verlaten. U zou per schip naar Singapore hebben gereisd, waarna u per schip zou hebben verder gereisd naar Malta en Italië. Per vrachtwagen zou u naar België gekomen zijn. U vroeg in België asiel aan op 11 oktober 2013.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een origineel rantsoenboekje.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Zo kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering een Rohingya te zijn. Van iemand die zich in zijn vrees beroept op het behoren tot een bepaald volk, kan toch minstens enige kennis of interesse omtrent dit volk verwacht worden. Dit was in uw geval echter quasi volledig afwezig.

Vooreerst is het zeer bevreemdend te noemen dat u geen Rohingya sprak met uw moeder of met de andere Rohingya's die in het vluchtelingenkampen verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.3, p.4 en p.5). Men kan immers aannemen dat u uw eigen taal [Rohingya] zou spreken, temeer daar u geboren bent in Myanmar, nadien in verschillende Rohingya vluchtelingenkampen zou hebben gewoond en opgegroeid bent bij uw moeder. U verklaarde dat u met uw moeder het Bangla sprak en u verklaarde verkeerdelijk dat de Rohingya het Birmees spreken (zie gehoorverslag CGVS p.4 en p.5). Immers blijkt uit informatie dat de Rohingya, een eigen taal hebben met name het Rohingya (zie document 3, blauwe map). U gaf ook aan dat de onderwijstaal in het vluchtelingenkamp Naypara het Bengaals zou zijn (gehoorverslag CGVS p.5), wat echter zoals blijkt uit toegevoegde informatie ook niet klopt (zie document 2, blauwe map). Dat u geen idee hebt van de taal van uw eigen volk, ondermijnt reeds uw geloofwaardigheid.

Voorts gaf u aan dat u afkomstig zou zijn uit Satkania, gelegen in Maungdow te Arakan. U zou dit vernomen hebben van uw moeder. Meer kon u echter niet vertellen. U kon geen omliggende dorpen vermelden (zie gehoorverslag CGVS p.3). U verklaarde afkomstig te zijn uit Arakan, maar u stelde foutief dat de hoofdstad van Arakan Maungdow zou zijn (zie gehoorverslag CGVS p.3). U kende ook de nieuwe naam van Arakan niet (zie gehoorverslag CGVS p.3). U gevraagd wat Arakan eigenlijk is, gaf u aan dat het een stad is zoals Chittagong (zie gehoorverslag CGVS p.3). In werkelijkheid gaat het hier om een staat. U verklaarde dat u jong was en dat u niet terug wil naar Myanmar (zie gehoorverslag CGVS p.8). U hebt zich verder ook niet geïnformeerd. Het is opvallend dat uw moeder u niet meer zou hebben verteld over uw achtergrond als Rohingya (zie gehoorverslag CGVS p.8).

Verder kon u ook amper iets vertellen over de geschiedenis van de Rohingya's in Myanmar en bleek zich er ook amper naar geïnformeerd te hebben naar de actuele situatie (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.9). U gevraagd om in het algemeen te vertellen over de Rohingya waar u naar uw eigen zeggen zou toe behoren, gaf u aan niets over dit volk, hun achtergrond of geschiedenis te weten (zie gehoorverslag CGVS p.8). U hebt ook geen enkele poging ondernomen om u te informeren naar de situatie van Rohingya's in Myanmar (zie gehoorverslag CGVS p.10). Zulk gebrek aan kennis en desinteresse ondermijnen verder uw geloofwaardigheid. U bleek ook geen enkele Rohingya organisatie te kennen, noch bekende Rohingya's (gehoorverslag CGVS p.9). Betreffende de situatie voor Rohingya in Bangladesh kon u enkel aangeven dat jullie slecht worden behandeld, amper eten krijgen en geen werk vinden (zie gehoorverslag CGVS p.9). Dit is een oppervlakkige verklaring. Eerst stelde u dat u geen weet hebt van Rohingya die worden teruggestuurd naar Myanmar om vervolgens te verklaren dat u hoorde dat er zeven of acht Rohingya zouden teruggestuurd zijn. Dit is niet ernstig te noemen, daarenboven kon u ook niet aangeven wanneer die Rohingya zouden zijn teruggestuurd (zie gehoorverslag CGVS p.10). Immers worden Rohingya's geregeld geconfronteerd met al dan niet gedwongen terugkeer naar Myanmar en dit in grote getale. Men kan er dan ook vanuit gaan dat dit een dagdagelijkse zorg voor elke Rohingya in Bangladesh zou zijn. Dat u hier dan ook zo weinig van hoorde of van afweet is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Tenslotte zou u vijf tot zes jaar (van 8 jaar tot 14 jaar oud) in het vluchtelingenkamp Naypara te Bangladesh verbleven hebben, maar bleef u hierover zeer vaag en wist u niet veel te vertellen over het kamp. Zo kon u amper aangeven waar uw huis zich bevond in het kamp (zie gehoorverslag CGVS p.10). U kan zelfs bij benadering niet aangeven hoeveel huizen of bewoners het kamp telde (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10). Ook uw verklaringen over de levensomstandigheden in het kamp zijn bezwaarlijk doorleefd te noemen. U kon enkel een summiere beschrijving geven van een kamer en van de sanitaire condities (zie gehoorverslag CGVS p.9). U werd gevraagd om anekdotes aan te geven aangaande uw verblijf in dit kamp maar ook hier kon u geen doorleefd antwoord op geven. U kon enkel stellen dat u soms buiten speelde en u slagen kreeg van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS p.10). Hoewel u op jonge leeftijd in dit kamp verbleef, kan men toch enigszins aannemen dat u op een meer doorleefde manier kan vertellen over uw ervaringen en belevenissen in dit kamp.

Gezien het feit dat u de Rohingya taal niet kent, gezien uw gebrekkige kennis van de problematiek en het fundamenteel gebrek aan interesse in uw volk kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde Rohingya afkomst. Gezien dit de kern uitmaakt van uw ingeroepen vrees, kan ook hieraan geen geloof meer gehecht worden. U stelde dat u gezocht zou worden in Bangladesh omwille van uw Rohingya afkomst maar gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw afkomst, kan hier ook geen geloof aan worden gehecht (zie gehoorverslag CGVS p.11). Noch legde u enig bewijs neer van een verblijf bij (K.U.).

Ter staving van uw afkomst legde u een rantsoenboekje (zie document 1, groene map) neer. Eerst en vooral dienen documenten gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval niet zo was. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat valse documenten makkelijk te verkrijgen zijn in Bangladesh (zie document 1, blauwe map).

U hebt **aldus** niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in die de toekenning van een Subsidiaire Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, 55/2 en 55/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 12, 1, a van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“II.1.1. Verzoekende partij wijst, in het kader van haar asielaanvraag, in het bijzonder op artikel 1D van de Conventie van Genève.

Artikel 1D Conventie van Genève luidt:

Dit verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.

Artikel 1D – dat nogal misleidend als een “uitsluitingsgrond” geformuleerd wordt – bouwt dus een extra filter en beschermingsgrond in voor “apatride” personen zoals de verzoekende partij.

Artikel 1D in fine dat bepaalt in fine wat er moet gebeuren indien de betrokkene niet langer bescherming verkrijgt van een andere instelling dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: wanneer deze bescherming ophoudt te bestaan dan vallen deze personen van rechtsewege onder de Conventie van Genève.

Dit betekent dat iemand die eertijds bescherming ontving van UNHCR maar thans niet meer (omdat hij of zij het territorium verliet waar de UNHCR opereert, e.g. Bangladesh) IPSO FACTO als vluchteling dient erkend te worden – de woorden “van rechtswege onder dit Verdrag vallen” moeten immers zo geïnterpreteerd worden.

Ter zake kan verwezen worden naar:

HAILBRONNER K. (editor), EU Immigration and Asylum Law – Commentary on EU Regulations and Directives, Hart Publishing, United Kingdom (2010) pg 1113-114.

Finally the issue arises as to the meaning of ipso facto-entitlement to the benefits of the Geneva Convention. Various governments had argued that entitlement to the benefits of the Convention means no more than the entitlement to be assessed under the criteria set out in art. 1 A. The AG following

UNHCR's interpretation of art. 1 D supports a different interpretation whereby persons are entitled to automatic recognition as a refugee since art. 1 A Geneva Convention would not be — as such — a 'benefit' of the Convention but the benefits are contained in the succeeding articles. The ipso facto entitlement to benefits would thus imply that one has already passed beyond art. 1 A Geneva Convention. The second category of persons has thus an automatic right to refugee status. With regard to the Directive, the AG points out that art. 2 lit. c) defines a refugee as a third country national [...] and to whom art. 12 [on exclusion] does not apply. This could however not mean that a person who comes within any part of art. 12 para. 1 lit. a) (that means the first and/or the second sent.) would be permanently excluded from being a refugee because the second sent. of art. 12 para. 1 lit. a) would have to be construed as an exception to the disqualification clause contained in the first sentence of that provision. The words 'the benefits of this directive' thus mean qualification as a refugee and automatic entitlement to refugee status in accordance with art. 13

In dit standaardwerk wordt dus zonder twijfel bevestigd dat iemand die niet langer de beschermingsmaatregelen uit artikel 1D geniet, IPSO FACTO als vluchteling dient erkend te worden.

In casu staat het alleszins vast dat cliënt eertijds bescherming genoot van artikel 1D van de Conventie van Genève: de verzoekende partij is immers afkomstig uit het Kutupalong kamp in Cox Bazar, waar uiteraard de UNHCR opereert.

Uit de stukken die verzoekende partij thans bijbracht in het kader van haar asielrelaas, staat onbetwifelbaar vast dat verzoekende partij afkomstig is uit een vluchtelingenkamp van het UNCHR en hulp en ondersteuning ontving van de UNHCR.

Hoewel verwerende partij dit in de thans bestreden beslissing betwist, meent verzoekende partij dat verwerende partij hier onzorgvuldig te werk is gegaan.

Aangezien de verzoekende partij Bangladesh verliet, en dus niet langer onder de beschermingsregeling van UNHCR valt, dient toepassing gemaakt te worden van het tweede lid van artikel 1D van de Conventie van Genève en moet de verzoekende partij dus ipso facto als vluchteling erkend worden.

II.1.2. Artikel 1D Conventie van Genève luidt:

"Dit verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

II.1.3. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 bepaalt in artikel 12, 1, a) het volgende:

"Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer: a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn. (...)".

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)".

II.1.4. De richtlijn, inzonderheid artikel 12, 1, a), en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijzen derhalve expliciet naar de toepassing van artikel 1D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag).

Artikel 1D van voornoemd Verdrag bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNHCR genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag.

Dit betekent dat aan hen automatisch de asielstatus moet verleend worden.

In het standpunt van UNHCR in de nota van mei 2009 over de toepassing van artikel 1 D, bevestigd in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars 'hoofdstedelijk gerechtshof' in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (cf HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 2010, <http://curia.europa.eu>), wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNHCR verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNHCR en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het vluchtelingenverdrag van 1951.

II.1.5. Zulks belet niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNHCR opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. In bepaalde gevallen kunnen er echter redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied.

II.1.6. In dit opzicht schendt de bestreden beslissing dan ook manifest artikel 1D Vluchtelingenconventie en bijgevolg ook artikel 55/2 Vreemdelingenwet als artikel 12, 1, a Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004.

II.1.7. De bestreden beslissing strijdt vervolgens ook met de ingeroepen bepalingen omdat in de bestreden beslissing voorgehouden wordt dat artikel 1D van de Vluchtelingenconventie alleen maar in werking zou treden als vastgesteld kan worden dat de asielaanvrager het land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in zijn of haar hoofd een vrees voor de vervolging zou bestaan in de zin van de vluchtelingenconventie.

Dit is niet ernstig.

Ten eerste omdat een dergelijke interpretatie volstrekt onlogisch is. Als de categorie van asielaanvragers die onder 1D van de Geneefse Conventie te brengen zijn, ook cumulatief zouden moeten voldoen aan de eisen gesteld onder artikel 1A, dan heeft artikel 1D gewoon zin meer.

Het maakt echter uiteraard wel een verschil uit of er in het land van gewoonlijk verblijf reeds VN bescherming / bijstand gegeven wordt – hierin ligt net de bestaansgrond van artikel 1D

Dit is ten tweede een onhoudbare stelling omdat in de tekst van artikel 1d zelf heel duidelijk te lezen staat:

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.

Artikel 1D Vluchtelingenconventie, en bijgevolg dus ook artikel 55/2 Vreemdelingenwet als artikel 12, 1, a Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, stellen dus heel duidelijk dat de redenen waarom een asielaanvrager een vluchtelingenkamp verlaat, irrelevant is bij de vraag of hij onder artikel 1D van de Geneefse conventie valt.

Om welke reden dan ook verzoekende partij Cox's Bazar verliet, doet er dan ook helemaal niets toe om uit te maken of zij onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenconventie valt.

De bestreden beslissing faalt dan ook manifest in rechte door voor te houden alsof verzoekende partij, door het beweerdelijk niet aangetoonde verblijf en vertrek uit Cox's Bazar, niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt.

In de tekst van de Geneefse vluchtelingenconventie wordt gesteld dat om welke reden de bescherming of bijstand is opgehouden... – het is dus manifest verkeerd dat verzoekende partij zou moeten kunnen aantonen dat hij om een gegronde vrees Bangladesh verliet teneinde onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te ressorteren.

II.1.8. De bestreden beslissing strijdt dan ook met artikelen 55/2, 55/6 en 48/3 Vreemdelingenwet en uiteraard ook met artikel 1D Vluchtelingenconventie en artikel 12, 1, a Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004'

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Volgens verzoeker stelt verweerder in de bestreden beslissing dat zijn asielaanvraag moet beoordeeld worden ten opzichte van Myanmar en niet ten opzichte van Bangladesh, waar verzoeker het grootste deel van zijn leven verbleef. Het feit dat hij in vluchtelingenkampen zat in Bangladesh en in Bangladesh verbleef als etnische minderheid, wordt door verweerder volledig genegeerd, aldus verzoeker. Uit artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 volgt dat de Belgische Staat geenszins een vluchteling mag uitzetten, op welke wijze ook, naar het land waar het leven of de vrijheid van de vluchteling zou bedreigd worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker stelt een vluchteling te zijn in Bangladesh omdat hij vervolgd wordt in Myanmar. Hij meent dat hij in geen geval mag teruggestuurd worden naar Myanmar, alsook dat verweerder zijn asielaanvraag moet onderzoeken ten aanzien van Bangladesh waar hij het grootste deel van zijn leven verbleef. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

“In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van aard om tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.” Verder wijst verzoeker erop dat hij tal van verklaringen kon afleggen waaruit blijkt dat hij weldegelijk in het kamp verbleven heeft. Hij gaf aan welke levensomstandigheden en sanitaire condities er in het kamp zijn, hoeveel keer hij rantsoen kreeg en de neergelegde documenten bevestigen zijn verblijf in het kamp. Verweerder baseert zich volgens verzoeker enkel op het feit dat hij verklaarde dat er in het Bengaals werd lesgegeven in de school van het kamp, om te twifelen aan het leven van verzoeker in de kampen. Verzoeker stelt nooit de kans te hebben gehad zich op dit punt te verdedigen en dat verweerder hem nooit met deze vaststelling geconfronteerd heeft, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker was één jaar oud toen hij met zijn moeder vertrok uit Myanmar. Hij heeft dan ook nauwelijks kennis van zijn herkomstland. Met zijn moeder sprak hij nooit Rohingya, hij sprak enkel Bengaals, zowel op school als met anderen.

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. Er dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, dient opgemerkt dat dit artikel *in casu* geen toepassing kan vinden. Dit artikel bepaalt met name dat de bepalingen van voormeld Verdrag niet van toepassing zijn op personen die heden bescherming of hulp ontvangen van organen of agentschappen van de Verenigde Naties andere dan de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, alsook dat wanneer deze bescherming of hulp ophoudt om welke reden dan ook en zonder dat het statuut van deze personen op definitieve wijze geregeld werd in overeenstemming met de relevante resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, deze personen *ipso facto* recht hebben op de bescherming van voormeld Verdrag. De voormelde bescherming of hulp wordt heden enkel geboden door de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees In the Near East* (UNRWA) (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 142).

Verzoeker toont niet aan dat hij hulp of bescherming ontvangt van UNRWA, zodat de schending van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 niet dienstig wordt aangevoerd.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 12,1,a) van de Richtlijn 2004/83/EG kan tevens worden verwezen naar HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Bolbol. De conclusie van dit arrest luidt: *“Voor de toepassing van artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, geniet een persoon bescherming of bijstand van een andere instelling van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen, wanneer die persoon daadwerkelijk deze bescherming of bijstand heeft ingeroepen.”*

Verzoeker toont niet aan dat hij de *“bescherming of bijstand van een andere instelling van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen”* genoot, noch dat hij *“daadwerkelijk deze bescherming of bijstand heeft ingeroepen”*.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voormeld artikel 48/4, § 1 kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming (Kwalificatierichtlijn) definieert in artikel 2, n) het *“land van herkomst”* als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”*.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat zijn asielaanvraag moet beoordeeld worden ten aanzien van Bangladesh, het land waar hij het grootste deel van zijn leven verbleef (verzoekschrift, p.10), dient opgemerkt dat blijkens hoger vermelde definities zijn vrees voor vervolging moet getoetst worden aan het land van zijn voorgehouden nationaliteit. Dit is *in casu* Myanmar aangezien verzoeker verklaarde Rohingya te zijn die afkomstig is uit Satkania, te Arakan (Myanmar). Myanmar is het land van zijn voorgehouden nationaliteit dat hij volgens zijn verklaringen ontvluchtte op zeer jonge leeftijd ingevolge de moord op zijn vader.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zich enkel baseert op het feit dat hij verklaarde dat er in de school in het Naypara-kamp Bengaals werd gesproken, om te twijfelen aan zijn leven in dit kamp, dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. In de bestreden beslissing wordt tevens terecht als volgt gesteld:

“Vooreerst is het zeer bevreemdend te noemen dat u geen Rohingya sprak met uw moeder of met de andere Rohingya's die in het vluchtelingenkampen verbleven (zie gehoorverslag CGVS p.3, p.4 en p.5). Men kan immers aannemen dat u uw eigen taal [Rohingya] zou spreken, temeer daar u geboren bent in Myanmar, nadien in verschillende Rohingya vluchtelingenkampen zou hebben gewoond en opgegroeid

bent bij uw moeder. U verklaarde dat u met uw moeder het Bangla sprak en u verklaarde verkeerdelijk dat de Rohingya het Birmees spreken (zie gehoorverslag CGVS p.4 en p.5). Immers blijkt uit informatie dat de Rohingya, een eigen taal hebben met name het Rohingya (zie document 3, blauwe map). U gaf ook aan dat de onderwijstaal in het vluchtelingenkamp Naypara het Bengaals zou zijn (gehoorverslag CGVS p.5), wat echter zoals blijkt uit toegevoegde informatie ook niet klopt (zie document 2, blauwe map). Dat u geen idee hebt van de taal van uw eigen volk, ondermijnt reeds uw geloofwaardigheid.

Voorts gaf u aan dat u afkomstig zou zijn uit Satkania, gelegen in Maungdow te Arakan. U zou dit vernomen hebben van uw moeder. Meer kon u echter niet vertellen. U kon geen omliggende dorpen vermelden (zie gehoorverslag CGVS p.3). U verklaarde afkomstig te zijn uit Arakan, maar u stelde foutief dat de hoofdstad van Arakan Maungdow zou zijn (zie gehoorverslag CGVS p.3). U kende ook de nieuwe naam van Arakan niet (zie gehoorverslag CGVS p.3). U gevraagd wat Arakan eigenlijk is, gaf u aan dat het een stad is zoals Chittagong (zie gehoorverslag CGVS p.3). In werkelijkheid gaat het hier om een staat. U verklaarde dat u jong was en dat u niet terug wil naar Myanmar (zie gehoorverslag CGVS p.8). U hebt zich verder ook niet geïnformeerd. Het is opvallend dat uw moeder u niet meer zou hebben verteld over uw achtergrond als Rohingya (zie gehoorverslag CGVS p.8).

Verder kon u ook amper iets vertellen over de geschiedenis van de Rohingya's in Myanmar en bleek zich er ook amper naar geïnformeerd te hebben naar de actuele situatie (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.9). U gevraagd om in het algemeen te vertellen over de Rohingya waar u naar uw eigen zegen zou toe behoren, gaf u aan niets over dit volk, hun achtergrond of geschiedenis te weten (zie gehoorverslag CGVS p.8). U hebt ook geen enkele poging ondernomen om u te informeren naar de situatie van Rohingya's in Myanmar (zie gehoorverslag CGVS p.10). Zulk gebrek aan kennis en desinteresse ondermijnen verder uw geloofwaardigheid. U bleek ook geen enkele Rohingya organisatie te kennen, noch bekende Rohingya's (gehoorverslag CGVS p.9). Betreffende de situatie voor Rohingya in Bangladesh kon u enkel aangeven dat jullie slecht worden behandeld, amper eten krijgen en geen werk vinden (zie gehoorverslag CGVS p.9). Dit is een oppervlakkige verklaring. Eerst stelde u dat u geen weet hebt van Rohingya die worden teruggestuurd naar Myanmar om vervolgens te verklaren dat u hoorde dat er zeven of acht Rohingya zouden teruggestuurd zijn. Dit is niet ernstig te noemen, daarenboven kon u ook niet aangeven wanneer die Rohingya zouden zijn teruggestuurd (zie gehoorverslag CGVS p.10). Immers worden Rohingya's geregeld geconfronteerd met al dan niet gedwongen terugkeer naar Myanmar en dit in grote getale. Men kan er dan ook vanuit gaan dat dit een dagdagelijkse zorg voor elke Rohingya in Bangladesh zou zijn. Dat u hier dan ook zo weinig van hoorde of van afweet is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Tenslotte zou u vijf tot zes jaar (van 8 jaar tot 14 jaar oud) in het vluchtelingenkamp Naypara te Bangladesh verbleven hebben, maar bleef u hierover zeer vaag en wist u niet veel te vertellen over het kamp. Zo kon u amper aangeven waar uw huis zich bevond in het kamp (zie gehoorverslag CGVS p.10). U kan zelfs bij benadering niet aangeven hoeveel huizen of bewoners het kamp telde (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10). Ook uw verklaringen over de levensomstandigheden in het kamp zijn bezwaarlijk doorleefd te noemen. U kon enkel een summiere beschrijving geven van een kamer en van de sanitaire condities (zie gehoorverslag CGVS p.9). U werd gevraagd om anekdotes aan te geven aangaande uw verblijf in dit kamp maar ook hier kon u geen doorleefd antwoord op geven. U kon enkel stellen dat u soms buiten speelde en u slagen kreeg van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS p.10). Hoewel u op jonge leeftijd in dit kamp verbleef, kan men toch enigszins aannemen dat u op een meer doorleefde manier kan vertellen over uw ervaringen en belevenissen in dit kamp.

Gezien het feit dat u de Rohingya taal niet kent, gezien uw gebrekkige kennis van de problematiek en het fundamenteel gebrek aan interesse in uw volk kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde Rohingya afkomst. Gezien dit de kern uitmaakt van uw ingeroepen vrees, kan ook hieraan geen geloof meer gehecht worden. U stelde dat u gezocht zou worden in Bangladesh omwille van uw Rohingya afkomst maar gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw afkomst, kan hier ook geen geloof aan worden gehecht (zie gehoorverslag CGVS p.11). Noch legde u enig bewijs neer van een verblijf bij (K.U.).

Ter staving van uw afkomst legde u een rantsoenboekje (zie document 1, groene map) neer. Eerst en vooral dienen documenten gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval niet zo was. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat valse documenten makkelijk te verkrijgen zijn in Bangladesh (zie document 1, blauwe map)."

Deze elementen worden in onderhavig verzoekschrift op geen enkele wijze in concreto weerlegd of tegengesproken. Dat verzoeker niet geconfronteerd werd met de vaststelling in verband met het taalgebruik in de scholen van het Naypara-kamp, is geen dienstig verweer. Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet immers geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

Waar verzoeker stelt als volgt: *“In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.”*, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen geen dienstig verweer is. Ook het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen dat hij één jaar oud was toen hij met zijn moeder vertrok naar Bangladesh, dat hij met zijn moeder nooit Rohingya sprak en dat hij zowel op school als met anderen Bengaals sprak, is geen dienstig verweer.

Ten overvloede wordt dan ook terecht vastgesteld: *“U stelde dat u gezocht zou worden in Bangladesh omwille van uw Rohingya afkomst maar gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw afkomst, kan hier ook geen geloof aan worden gehecht (zie gehoorverslag CGVS p.11). Noch legde u enig bewijs neer van een verblijf bij (K.U.).”*

Rekening houdend met het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aangezien, gelet op het voorgaande, verzoeker zijn nationaliteit, zijn etnische afkomst en zijn recente verblijfplaats(en) niet aannemelijk weet te maken, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zijn asielrelaas voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient het reëel risico op ernstige schade beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst. Krachtens voormeld artikel 2, n) van de Kwalificatierichtlijn wordt het “land van herkomst” gedefinieerd als het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Gelet op de hogere vaststellingen met betrekking tot zijn beweerd land van herkomst, gelezen in de zin van zijn land van nationaliteit, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS